

„Srocení dezolátů.“ Přijede i Jarek Nohavica. O čem mainstream mlčí

 parlamentnilisty.cz/arena/monitor/-Sroceni-dezolatu-Prijede-i-Jarek-Nohavica-O-cem-mainstream-mlci-760169

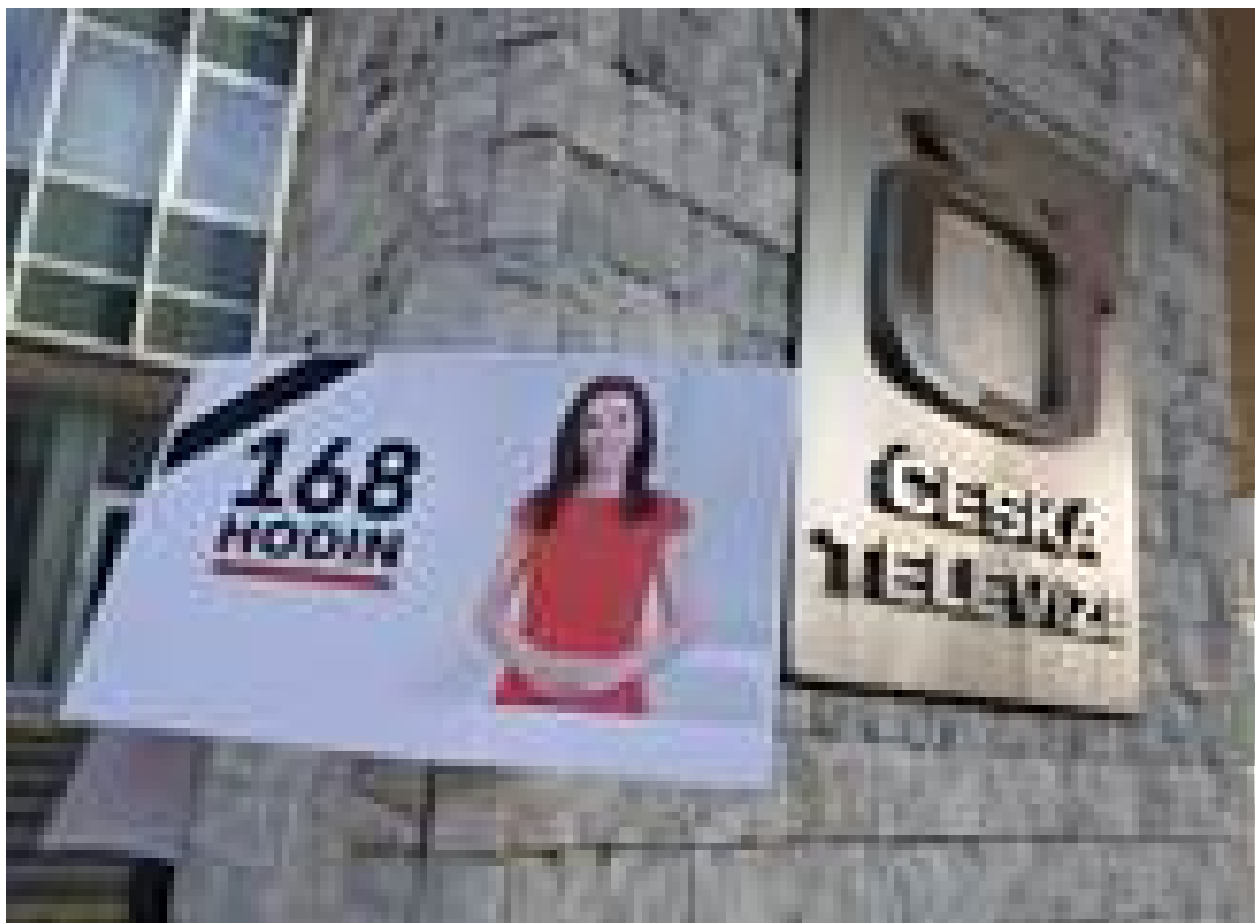
Jiří Hroník

Dnes začneme u našich východních sousedů, Slovenským rozhlasem a televizí, novou institucí, kolem níž dnes v tamním prostředí probíhají velké politické třenice a tance. „Ty jsou zejména v režii různých protestujících zájmových skupin, až to připomíná dění na přelomu let 2000 a 2001 v České televizi. Tedy vznik aktivity ČT, věc veřejná, posléze spacákové stávky se suchými toaletami, které na Kavčí hory dopravovali vybraní politici typu pana Rumla, paní Marvanové, paní Buzkové, pana Michaela Žantovského a dalších. Ti všichni tehdy říkali, že jde o svobodu slova, o svobodu projevu proti jejímu politickému zneužití, což jsou v podstatě tatáž slova, která dnes slyšíme ze slovenského prostředí při diskusích o bývalé RTVS, nynější STVR. Podobností mezi oběma událostmi je více. Jedna spočívá v tom, že tak jako tehdy u nás, i dnes na Slovensku pochodují po ulicích hlavního města nějací lidé,“ uvádí pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Nejsou jich statisíce, jsou to podstatně menší počty. „A když si je nějakým způsobem trošku zrentgenujete, zjistíte, že se vesměs jedná o lidi, kteří jsou buď sami zaangažováni v byznysech kolem Slovenského rozhlasu a televize nebo z nich mají výnosy přes nějaké prostředníky. Každopádně jsou to lidé zájmoví, není to národ. Národ, který by jako jeden muž vystoupil na náměstí Slovenského národního povstání a vykřikl by do světa, že paní ministryně je zločinec, že pan premiér je zločinec, že to, co se děje s veřejnoprávními médii, je zločinecké. Většina Slováků se toto nijak netýká, protože většina z nich nemá na provozu STVR žádný finanční zájem. Finanční stránka věci je první velmi podobný prvek. Druhý je politický. Určité politické kruhy na Slovensku – Progresivní Slovensko a tak – vystupují opravdu velmi kriticky vůči stranám, které vyhrály volby,“ poukazuje mediální analytik.

Fotogalerie: - Pietních 168 hodin

Poražení z voleb se snaží všechno otočit ke svobodě slova

A to, ať už jde o Smer, Hlas nebo SNS, které daly dohromady vládní koalici. „To je zase obdobná situace. I my jsme byli uprostřed vládnutí tzv. opoziční smlouvy ODS a ČSSD. To probíhalo relativně klidně, nebyly žádné větší excesy. Nicméně poraženým z voleb – Unii svobody, dnes na Slovensku Progresivnímu Slovensku – se to nelíbí a snaží se každou záminku otočit do směru, který ústí ve frázi o svobodě slova a projevu. Další podobnost spočívá v tom, jakým způsobem vystupují mimo veřejnoprávní sféru stojící média. U nás to byly noviny typu MF Dnes, Hospodářské noviny, Lidové noviny, nyní na Slovensku to jsou Denník N, Zoznam a z těch tištěných třeba SME. Čili média nalepená na minulou Matovičovu politickou garnituru nebo tu kýženou budoucí Šimečkovu. V každém případě to jsou média stojící jednoznačně proti stávajícímu systému vládnutí na Slovensku,“ upozorňuje Petr Žantovský.

Konkrétním předmětem kritiky současnosti na Slovensku jsou dvě kauzy. „Obě směřují samozřejmě proti ministryni Šimkovičové a novému vedení STVR. Jedna spočívá v kritice, že nedovolili odvysílat rozhovor s odvolaným ředitelem RTVS, a druhá ve zkrácení záznamu reportáže z tiskové konference ministra Taraby. Tak já bych se na to podíval jinak. První část není úplně pravdivá, protože rozhovor s bývalým ředitelem nakonec odvysílán byl, takže se vedení STVR zachovalo velice gentlemany. A co se týče samotného věcného kontextu, copak jsme viděli někdy při změnách na postu ředitele České televize, že by pánové Mathé, Puchalský, Chmelíček, Balvín, Janeček dostali hodinový prostor ve vysílání České televize pod vedením nového nastupujícího ředitele? No, neviděli. Dokonce, si myslím, že to ani nikoho nenapadlo, aby svůj osobní televizní boj přenášel na diváky přes televizní obrazovku,“ podotýká mediální odborník.

Je neodpovědné brát si pro politické zájmy za rukojmí médium

Na Slovensku jsou na tom zřejmě jinak. „I když je docela dobře možné, že ještě z nějakého kouta vyleze Petr Dvořák a začne torpédovat Jana Součka s nějakým podobným obviněním, kdožví. Ale mám pocit, že se všeobecná nekultura komunikování v politice i v médiích snížila do té míry, že už má každý pocit, že si může dovolit úplně všechno a že má na všechno absolutní nárok. Jenom on, nikdo jiný. Protivník už ne. A v tom je zásadní problém téhle společnosti. A co se týče reportáže pana Taraby, cožpak Česká televize nechávala vždy promluvit všechny zainteresované osoby v jakékoli kauze? To nemusí být jenom ministr, může to být někdo kolem kauzy s řekou Bečvou, do níž z nějaké chemičky unikla spousta jedu a otrávil tisíce ryb. Cožpak jsme slyšeli diskusi třeba mezi šéfem Dezy coby mediálně obviňované firmy a šéfem firmy Energoaqua, která byla ve vážném podezření, že ona způsobila únik jedu?“ ptá se Petr Žantovský.

Psali jsme:

Připomíná i nedávnou kauzu Nory Fridrichové, která byla jedním z důvodů zrušení pořadu 168 hodin jako pořadu neobjektivního a nevyváženého. „Byla to reportáž o sexuálních minoritách, ale nedostali v ní ani slovo zastánci tradičního rodinného uspořádání. To je typický příklad. Co se na Slovensku přesně chce? Aby skrze STVR a jejího někdejšího ředitele byla politicky odstraněna vláda Roberta Fica? Zřejmě ano. Ale velmi bych varoval před tím, abychom si z něčeho takového brali příklad. Konec konců jsme viděli v Polsku i v Maďarsku, že se takové věci dějí. Viděli jsme to před lety v Řecku, kdy veřejnoprávní televizi dokonce na několik měsíců zrušili. Propustili všechny zaměstnance, neboť se televize chovala politicky jednostranně, navíc ještě finančně velmi neefektivně. Postavili novou a jsou na tom úplně jinak. Těch scénářů je mnoho a brát si pro své vlastní politické zájmy za rukojmí jakékoli médium, i veřejnoprávní, je neodpovědné. A to se teď na Slovensku zjevně děje,“ míní mediální analytik..

Jeden z posledních literárních časopisů svého druhu jede dál

Minulý týden jsme se v této rubrice pozastavili nad odchodem velkého básníka, novináře, spisovatele, organizátora a šéfa Unie českých spisovatelů Karla Sýse. „Nad nečekaným odchodem možná pro všechny kolem něj, kteří jsme s ním dlouhá léta spolupracovali. A jestli se něco otevíralo jako zásadní otázka, tak to, co bude s časopisem Literatura, umění a kultura, tedy LUK, který vychází spoustu let. Nejprve pod názvem Obrys-Kmen a posléze jako LUK. Na Karlu Sýsovi to do značné míry celé viselo. Byl tím, kdo dodával ducha obsahu i smyslu toho časopisu, který byl jedním z posledních literárních časopisů svého druhu u nás. Pro všechny, kdo to četli nebo koho by to zajímalo, mám dobrou zprávu: časopis nezanikl. Pokračuje dál čísla 33 a 34, jejich obsahy mám před sebou. Šéfuje ho Ivo Havlík, který sice žije v Příbyslavi na Vysočině, kus od Prahy, ale v digitální době se dá skoro vše vyřizovat na dálku,“ říká pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Nový vedoucí redaktor do časopisu psal a je s tímto typem publicistiky dlouhodobě spjatý. „Tento typ publicistiky nemusí každému sedět, ale podstatné je, že se vůbec nějaká diskuse vede. A z této strany se diskuze vést chce a vede. Z druhé strany se vede málo, nebo vůbec. V tom je základní problém. Když se podívám na obsahy těch dvou čísel, tak jsou pochopitelně z velké části věnovány právě Sýsovi. V čísle 33 kromě jeho portrétu a části básně dominuje krásná řeč, kterou při rozloučení s ním přednesl literární kritik a teoretik Milan Blahynka. Kdo si tenhle text přečte, ví toho hodně moc podstatného. Je tam i ohlédnutí za literární generací, k níž Sýs patřil. Byla to generace nejen takzvaných pětatřicátníků, ale i lidé, kteří byli třeba o chlup starší, ale v zásadě dominovali české literatuře přelomu 60. a hlavně začátku 70. let. Vzpomenu Jiřího Žáčka, Pepu Hanzlíka a samozřejmě Karla Sýse. Jsou tam spolu s dalšími zpodobnění na dobové fotografii, která má svůj půvab i dnes,“ poznamenává mediální odborník.

Fotogalerie: - Duhový průvod 2024

Také v čísle 34 je ještě jeho značná část věnována vzpomínce na Karla Sýse, nechybí fotoreportáž z jeho pohřbu. „Na ní vidíme významné osobnosti české kultury. Ti, kteří tam nejsou, asi nechtěli, nemohli nebo se báli přijít, kdož ví. Každopádně je tam úžasná – to bych použil jako upoutávku – kritika paní Ladislavy Chateau pod názvem ‚Dumas zglobalizovaný‘. Je to opravdu jedovatá kritika na téma vícedílné série Čtyř mušketýrů, kteří vyhovují tomu progresivistickému trendu dneška. Když se zahledíte na Dumasovu dobovou karikaturu, kterou je tam zpodobněn, tak vám ty rysy nemůžou nepřipomenout Václava Havla. Tím nechci v žádném případě ty dva spisovatele srovnávat. Zejména už vůbec ne, abych škodil památce Alexandra Dumase. Každopádně časopis existuje dál, vede ho Ivo Havlík a je na stejné adrese nakladatelství Futurum, kde celá léta doposud byl. A Sýsovu památku ponese velmi důstojně a velmi seriózně dál,“ věří Petr Žantovský.

JUDr. Hana Kordová Marvanová

BPP

senátorka

[Sympatizovat](#) [Profil](#) [Položit dotaz](#) [Odpovědi](#) [Hodnotit](#) [Štítky](#)

Pokud čtete Týden v médiích, naši pravidelnou týdenní rubriku v Parlamentních Listech, v sobotu 17. srpna v dopoledních hodinách, tak vězte, že ji čtete téměř přesně v okamžiku, kdy nějakých pár desítek kilometrů na jih od Prahy začíná šesté **Vlastenecké setkání Příčovy 2024**. „Tahle zpráva sem do rubriky patří z několika důvodů. Za prvé proto, že si žádné oficiální mainstreamové médium této akce nevšimlo a provozují takzvanou cenzuru mlčením. To, o čem se nemluví, jako by nebylo. Protože jsem byl u těchto setkání od začátku jako jeden ze zakladatelů vedle paní doktorky Alice Tomkové, Michala Semína, Stanislava Novotného a tehdy ještě Petra Hampla, tak si velmi dobře pamatuji, jak nám v prvních dvou ročnících tehdejší ctěná mainstreamová média nasazovala psí hlavy. Tehdy nás ještě nenazývala dezoláty, to je novější pojem, ale dezinformátory, konspirátory, nepřáteli liberální demokracie a tak dál,“ vzpomíná mediální analytik.

Novinář Ivan Hoffman i politolog Petr Drulák mezi dezoláty

Ve druhém ročníku dokonce na účastníky poslalo ministerstvo obrany bojové vrtulníky. „O tom se vůbec nepíše, jako by to nebylo. Stáli jsme v Příčovech na dvorku toho restaurovaného objektu, probíhaly odborné diskuse a koncerty a nad námi poměrně drsně nalétávaly dva či tři bojové vrtulníky. Nejsem znalec bojové techniky, ale byl jsem poučen, že to jsou údajně ty nejlepší bojové vrtulníky, kterými naše armáda disponuje. Asi byly z nedaleké Čáslavi, odkud jinud, a nepochybně monitorovaly, co se na tom palouku děje. V prvním ročníku na nás poslali kohortu trošku pomatených demonstrantů, kteří nás obviňovali z homofobie, protože jsme si dovolili uskutečnit setkání ve stejný den, jako jim v Praze vrcholil

Prague Pride. Musím říct, že Prague Pride je akce, která je většině těch, co jezdí do Příčov, do té míry ukradená, že jsme z větší části ani nevěděli, že se něco takového v tu chvíli v Praze děje. Byla to shoda náhod, nicméně bylo nám to přičteno k tíži. Takhle to zpočátku fungovalo a pak nás začali ignorovat,“ konstatuje Petr Žantovský.

Tím „nás“ myslí těch 500, posléze 700, pak 800 až 1 000 účastníků, jejichž počet každý rok narůstá. „Jsou to lidé z celé republiky, kteří přijedou setkat se s ostatními, kteří jsou také názoru, že ne všechno v téhle zemi je správně, že ne všechno, co dělá naše vláda, je správně. Ale chtějí se dovědět také o často vysoce odborných oborech, jako je ekologie, ekonomika, vodohospodářství, energetika, od vysoce kvalifikovaných lidí, kteří vystupují v těch odborných panelech. To však naše novináře nezajímá. Jim stačí odmávnout to, že jsme dnes už tedy ti dezoláti. Tak vezte, že v Příčovech v tuto chvíli, pokud to čtete v sobotu dopoledne, je srocní dezolátů. Z nich bych jmenoval například skvělého československého, a to myslím bez sebemenší ironie, ale opravdu fakticky, novináře Ivana Hoffmana, skvělého novináře Milana Vidláka, politologa Petra Druláka, vojenského analytika Jaroslava Štefce nebo plukovníka Marka Obrtela,“ vybírá mediální odborník z významných hostů.

Pozvání do Příčov třeba i na písničkáře Jarka Nohavicu

Z dalších by mohl jmenovat bývalého ministra kultury Vítězslava Jandáka nebo filmového režiséra Miloše Zábranského. „Jako bonus nebo třešnička na dortu nejenom hudebně, ale i slovně jako účastník jednoho z panelů, se objeví Jarek Nohavica. Zvali jsme ho od prvního ročníku, ale nikdy jsme se nesešli na termínu, protože měl vesměs vždy nějaké povinnosti koncertního typu většinou v zahraničí. To bylo zejména v době, kdy byl tady u nás zakazován a byl rád, že někde jinde je asi trošku rozumnější atmosféra. Takže Jarek zavítá mezi nás a já jsem tomu velmi rád. Takže pokud to ještě někdo stihnete po přečtení tohoto článku, tak sedněte do svého

vozidla, na motorku, na kolo či na koně, podle toho, co máte, třeba to ještě do Příčov stihnete. Není to od Prahy tak daleko. Těšíme se s vámi se všemi na viděnou,“ zve Petr Žantovský zájemce.

Psali jsme:

Jakub Železný po konci pořadu Fridrichové. Žantovského skutečně překvapil
Konec Fridrichové. Kolik stály pořady na ČT?
Vylezly by vám oči z důlků, říká Žantovský.
Umělci otočili? Jaké překvapení. Zrada Babiše a
metál od Pavla, tam je teď síla
Atentáty jako naše politická budoucnost? Šílené
vyjádření Pekarové, surovost a hloupost
Zdroje:

<https://www.vlasteneckesetkani.cz/>

Líbil se Vám tento článek?

Nezávislost naší redakce můžete podpořit peněžitým darem v jakékoliv výši bankovním převodem na účet:

131-981500247/0100

QR kód obsahuje údaje k platbě, výši částky si určete sami.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se [ZDE](#).

